

V 24c

Marin visa.

Jag var en livad yngling, knapp fyllda nitton år så fort och glatt
gick tiden i livets sköna vår, så friskt och glatt slog hjärtat ly
jag var nöjd och glad, tills jag fick se en sjöman vid marinen.

Mitt hem är så ringa.

1) Mitt hem är så ringa men naggande gott, fast plänleoken alltid är tom. Men dock är jag lika förnöjd med min lott, som själwaste präven i Rom. Det lilla jag har disponerar jag fullt, ty skåpet är mitt.

2) En hustru det har jag som också är snäll, och livlig och glad ser hon ut, hon är la mej katten från morgon till kväll, ej fåfång en ändamind Hon slickar på stumpeor, hon syr på maskin hon sinkar porcelin.

3) Jag minnes den dagen vi satte vårt bo, det var visst en sötekrödsdag, med två tomma händer stod hustrun ja, ja, med två tomma händer stod jag, Men och, nu ha vi ett bo, icke sant, och det som är grant.

4) På väggen ett ur ifrån Dalom jag har, det går själwa tiden förbi, och nära intill hänger ramar ett par, med kungen och kungson uti. På golvet en matta av kluter och strö, att hålla sig på.

5) Långt borta i stugan där står en divan, min hustru hon kallar den så, men annars så är det en soffa av gran, brunmålad kådunder på, Ej gaveln och sidorna stoppringar ha, men lockel är bra,

6)

Men kärl utav alle förträffliga ting är sängen så ~~grant~~ grant gredelin, som hustrun min hängt ett sparlakan omkring, jag tror av en gammal gardin, ja, hela tillställningen tar sig till slut nåt ligger ^{med}.

7) I köket en hylla vi ha som är bred, och två stycken kökspår med fat, två skåp vi och ha där del ena för ved, del andra inrättat för mat, men och del ju händer rätt ofta som så, att tomma de stå.

8) Ett bord och två stolar jag äger också, och därtill en spegel av glas, där kan jag mig spegla så ofta jag vill, såväl i profil som i fas. Det lilla jag har disponerar jag fullt ty skåpet är mit. Slut.

Till sagans land i vinterkväll, (hon där intet finnes vilis uppståd)

1) Nu sagans ängel smyger sig in vid stjärnsbrand,
Och glatt roed barnet flyger till sagans underland,
Där inga läxor tvinga och ingen oro känns,
Där inga ormar stinga och ingen nåsle bränns.

2) Så mjukt på sagoringen, i ljus han svävar fram,
Med barnet lått sig svingar, högt över fjällets kamm,
Där ränker han sig stille, i skog så skön och sval,
Där näktergalen drilla och göken hurtig gal,

3) Här rosenbusken vaggas sin krona stolt och fri,
Med rosor utav laggar och frukt roed mandel i

Här älvor tråda dansen i lund av påron full,
Och björkar karla kransen med horn av idel gull.

4) Små honungsfåglar sjunga vid morgonsolen sken
Och appeltiner gunga på björkens smala gren,
Kring ängen smultronkullar stå rodnande på vakt,
Och sagans gulvagn ruller i härlig blomsterprakt.

5) På granen växa fikon och enen russin kär,
Och pärsikor och krikon på lallen prodas här,
Kartenda fjäll av barken är idel silverslant,
Och varje sten på marken är äkta diamant.

6) Och rosenkindad flicka och pilt med ögon blå,
I glad förundran blicka på allt de skäcla få,
Så ängeln röst de höra om du är glad och snäll,
Får samma färd du göra varenda stjärnekväll. Slut.
vid bäcken.

1) Fåret stod vid bäcken klara,
Vilde dricka vatten bara,
Tänkte när hon ^{gäsen} fåret såg,
Dom ~~gås~~ så nöjd på vattenet låg,
O så dum en gås kan vara,
Plumsar i med hela kroppen,
// För att få en vattendroppe! //

2) Gåsen ur den friska flod,
Raste sig på stranden lod,
Tänkte när hon fåret såg,
Dom på hela stranden låg,
// O så dumt ett får kan vara,
Badar icke, dricker bara, //
Mammas gode råd.

1) Fordom mamma sade till sitt kära barn,
Ikta dig att falla uti männens garn,
Ikta dig att fika efter deras gunst,
Deras fagra löften fara bort som en dunst.

3) Lill man hava mössa eller vackra band,
Lorge öre räknas skall av mannens hand,
Knot man jämt får höra svarat blir så här:

2) "Jag har inga pånningar, jag ej mer är kär."
Fordom blomketter skänktes mig var dag,
Klitting gjordes noga efter mitt behag,
Nu jag inga flera blomketter ser,
Efter mitt behag det prägas aldrig mer.
4) Nu det bara heter: Säg bara du.

Allt jag får min middag precis klockan två,
Sedan skall jag resa bort till en god vän,
Kommer kanske sent i afton hem igen!

Börjar man allgräta her man gjort det väl,

Det då det börjar frågas: "Skall mannen vara båt!"

5) Lordom kära gubbe, fordom sade du,
Att det var din högsta hyckla då vi två,
Ständigt fingo se och tala vid ^{varann,} ~~varann~~
Men det blev helt annat sen du blivit man.
Och han höres svara: "Annat var det då,
Då vi voro kära och lärar båda två,

Krukt man ej får röra smakar alltid bäst,
Men det blir helt annat sen man blivit fäst,

6) Därför gift dig aldrig, aldrig kära barn,

Ikta dig att falla uti männens garn,

Ikta dig att tro på deras fogra ~~ord~~,
Ly det finns ej sanning mer i männens ^{ord} ~~ord~~,

Inno Jönsson. Slut.

Isfarten.

1) Kung Ring med sin drottning till gättakudpar,
På sjön står isen så spegelklar, tralla lalalalalala
trallalalalalalla på sjön står isen så spegelklar.

2) Står ej över isen den främling sad,
Den brister för djupt är dess kalla bad.

3) Kung drunknar icke så lätt sad ring,
Den som är rädd kan gå sjöm omkring.

3) Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig inn,
Han ligger på sin dödsbädd förändrat är hans sinn.

Ixel och Hilda

1) Bland Värendo de sköna de rika lundur sutt,
Ung Ixel med sin Hilda uti en sommarnatt.
Där språkades om kärlek och forna dagars pröjd (6v)
Då lyckans sol hon glänste uppå sin middayhöjd.

2) Den natten för Hilda var lika tung som glad,
Sin älskare hon smekte sitt bröst hon sakla led,
Intill hans trogna hjärta och kvad med sorgsen själ (7v)
Farväl i Manhemns stränder min älskade farväl.

3) Brän Skorden från Skorden min fader bort mig tar,
Till Californiens stränder i morgondag han far,
Här kärlek vill han skilja ty ringa är din bänd (8v)
En son som du ^{av gäran} av honom bliwer kär

4) Vålan då farväl dock må hotel få sin gård,

En son som jag vid himmelen är ej din fader värd,
På stranden vill jag sörja vid havet vill jag dö.
Men aldrig vill jag glömma min älla svenska mö.

5v) På stranden ej länge jag tänker dröja ~~de~~ dröja få,
Jag längtar till den himmel där Nordens stjärnor gå
Där vill jag blicka neder på jorden varje kväll,
Och glädjas skall mitt hjärta om Hilda min är väl.

Och vinden den förde ett shepps på blånad väg,
På detta var skön Hilda i moln snart sheppets gäst,
På stranden låg ung Ixel och kvad med sorgsen själ,
Farväl, farväl min Hilda min älskade farväl.

Men Hilda allena satt mängen aftonstund,
uti sitt nya hemland där var en lövrik lund,
Där sörjde hon sin älskling som än i Skorden var,
Li skulle han däruppe allena bliva kvar.

Men jorden och solen de rulla sina klot,
Och dubbelt nya öden får mänskan gå emot,
Nu Hildas fader kallar sin dotter till sig inn,
Han ligger på sin dödsbädd förändrat är hans sinn.

9v)

Här Hilda min dotter min käraste på jord,
 Mitt samvet börjar vakna för trohet uti nord,
 Till hjärta sorg jag vållat förkastad Axel är,
 Ach om han dock här vore jag hade honom kär.

10v)

Så talte och lade sig gubben sakta ned,
 En vålnad än i drömmen hans rörda hjärta sed,
 Han dog och ned i graven han lades inom kort,
 Men övergiven Hilda gick till sin lövsal bort.

11v)

På stranden en afton ej solen kargad var,
 Satt ännu skön Hilda uti sin lövsal kvar
 Hon tänkte på sin älskling hon suckade hans namn
 Och vinden tog det sköna uti sin Ambrakamm.

12v)

Och näcken han spelte på köjan upp en sång,
 Ach fram för jungfrun trädde en yngling smärt och lång,
 Kom i min famn du sköna förskjul ej mig jag ber,
 Din kärlek som mig hitfol hitfört sin bild i himmeln ser.

13v)

Din Axel din Axel han suckade jag är
 Från Norden har jag farit du är mitt hjärta kär,

På sköna Manhems slätter jag allrig trivas kan
 Sen lurturduvan Hilda ur hundarna försvann.

14v)

Kom Axel kom Axel och vila vid mitt bröst,
 En hamn skall här dig räcka du är min enda bröst
 O Svealand du sköna du härliga på god jord
 Jag vill din ära prisa, flyg högt du sälla ord.

15v)

Och solen den klara på purpurberget låg,
 till älskarna i lunden var liten Amor såg,
 Hur rosen läjfar smektes, hur famntag gjordes här,
 vet varje Norden stjärna som en gång varit kär.

Swad stunder anbragte vet älskarn endast han,
 att Amor här vann spelet och gubbes bör minsann,
 Ty fjorton dagar efter sägs Akels bröllops stä,
 Där kärlek för sin trohet med sällhet kränktes dö.

Slut Anna

Björkens hemlighet.

1v) Lid den klara sand av en lummig strand, sjöngen
 Sjöng en björk ibland sina gröna visor,

Och jag hörde då i hans gren därpå,
Och så sjöng han en gång så:

20)

Och jag vel, jag vel mängen ~~och~~ hemlighet,
Mängden flicka grät under mina grenar,
Mängden gosse såg här så varm i häg,
På den blåa vikens väg.

30)

klara månen sken på min gröna gren,
Och så kom där en som skar namn i barken,
Och det var blott ett och han ~~kysste~~ kyste det,

Det har ingen, ingen sett.

40)

Mårla kväll så kom, där en flicka som,
Såg sig om och skar namn i barken,
Och det var blott ett och hon kyste det,

Det har ingen, ingen sett.

50)

Mårla afton sken månen på min gren,
Så kom åter en och så ~~kom~~ kom den andra,
Tykt liksom en hamn sökte vännens namn,

I min bogna vila stam.

60)

Och min vita stam, stod helt allvarsam,
Och så smög det fram vad de ^{båda} skrivit,

Och de märkte nog vad som stod i skog
Och jag såg därpå och log.

70)

Sedan hände så, att de båda två
Togo mirke då och de kyste brödet,
Lilla vän hur lätt händer icke det
Det har ingen ^{över} ingen sett.

80)

Men då far ett sken över löv och gren,
Och ett sus där ven över blad och toppar,
Och en stjärnas tår föll i vinden spår
Med på jordens korta vår. Stul Arma.

Söderlund

10)

Söderlund bland alla män, } Söderlund du har mig sård
Lar en gång min kärte vän, } Och mig: kedärat och hjärtet
Med jag har en icke än, } genombäret, Söderlund uti serafien
Här för han var en falsker vän, } du var konvallen ~~hög~~
Sorgen bitter som kajänn, } Lar är du nu.
Flydde ~~han~~ bort men kom igen
I mitt hjärta kodde den
Här han sagt mig ryck och ränn.

Min du när i våret kök,
 Yämt du fick dig kaffe och
 Och hur kärleksfullt du slök,
 Mej med rögon på bråk,
 Då var fest vid varl besök
 Du fick både biff och lök,
 Men den glädjen ut du strök,
 Utåt elden var det blott rök.

Löderlund du har mej finat
 så jag förtrinat,
 Och har mej söndergrinat
 Löderlund din affrensligja,
 kan g' sig skilja,
 Ifrån sin dröm. • Anna.

Ingeborg.

1) ja, Ingeborg har ni väl sett.
 Ellegant och smält kokett.
 Alltid skick i blanskinskor,
 Utan far och utan mor,
 Ingeborg är så fin och rar.
 Så ja bor varenda kar
 Säker de på hjärtets org,
 Sen de sett min Ingeborg.

1) Ingeborg se hur hon gör sig,
 se hur hon för sig
 så skick och elegant
 Ingeborg på promenaden
 vid vaktparaden
 hon är charmant.

2 vers

2 vers

2 vers

2) Nu Ingeborg är sjutton år
 i knoppningstiden hon nu står
 hon svarmar småt för ävenlyr,
 är som en engne titel yr
 Ingeborg på en maskerad
 varant kväll i full parad
 hon gjorde strax vid sin entré
 med sina ben en sin russes.

2) Ingeborg se hur hon gör sig
 se hur hon för sig
 så skick och elegant
 Ingeborg på maskeraden
 en dag i stoden
 hon är charmant.

3) Men så en kväll det hände sej
 hon var på promenad med mej
 Och alla herrar var vi gick
 gav henne en förstulen blick
 Sitt strumpeband hon tappade
 Men även de hon klarade,
 hon kiler in i närmsta part
 Och lyfter käckt så är det gjort.

3) Ingeborg se till du för dig,
 Se till du gör dig
 Så skick och elegant
 Ingeborg på promenaden
 en kväll i stoden
 Hon är charmant.

4) Lid Mötte Ingeborg och låg
 Jag henne där isomras såg
 Med badkostym utav trikå
 Hon härlig var att se uppå
 Bekantskap gjordes uti part
 Nu blir hon derikt örfrensamt
 Läst om en mered eller så
 Det kom ju litlet hastigt på

4) Ingeborg vad har du för dig
 du Pass på du gör dig
 Nu skick och elegant
 Ingeborg som Mötte baden
 är känd i stoden
 De va' genant,
 Slut Anna.

Ett skepp i läger.

1) Se ett skepp som lämnat hamnen,
Och styr ut på böljan bli,
Linden blåser uti seglen,
Allt vårt skepp framrulla må,
Över Oceanens vågor,
Kalifornien ju är,
Målet för vår långa resa
Lubl' vi skada skörde där.

2) Så i önskingar man drömmar,
Skeppet kosan styr mot strand,
Mot det mål man önskar hinna,
Ingen svårighet man ser,
Ly man tänker blott på lycka
Och på frambid ljus och läng,
Därför är man glad till sinnes
Under vågors vilda gång.

3) I bland dem som lyckan söker,
Far en moder med sin son,

Som till Fästern ivrigt väntar,
Och att resans slut må nå,
Hennes man var allere den,
rest och rum berett förut,
Och han väntar g'lad sin maka,
Och sin lille son ditut,

4) Bäst man aner ingen fara,
ges alterm vad är den såg,
Oceanens böljor larva,
Skummet pradgas på vår våg,
Kanske har vårt skepp gått sönder,
Sprungit läck man frågas så,
Dödsblek synes mången vara,
Utav fasa men hör på.

5) Speppet brinner hjälp att släcka,
Roper sjömen spring ande,
Se hur röken nu framträngem,
Och eld lungor flammande,
Allt förgåves speppet sjunker,

Men med räddningsbåtarne,
Se hur ivrigt alla söka,
Att sig plats i den förse.

Sista båten lämnar skeppet,
Men vad ser man uppå däck,
Modern som till västern skulle,
Med sin lille son så käck,
Leinns det ej nån plats i båten,
~~af jag vill gärna~~ ^{der rum kan få,}
Skynda er kaptenen säger,
Väljen vem som med skall gå.

Först syns modern treksam vara,
Men hon nu besinnat har,
Gossen skall gå med ~~på~~ i båten,
Jag vill gärna stanna kvar,
Hon sin son i famnen sluter,
Sista gången kärleksfullt,
Avskedtåren avskedtåren ymnigt rinner,
Andock säger hon så hult.

8

Gå min son i räddningsbåten,
Jag vill ^{vill} gärna stanna kvar,
O farväl glömm ej din moder,
Avskedskysren bränhet var,
Far nu alltid snäll min gosse,
Säg din far jag dog för dig,
O farväl hon höres slämma,
Gossen min glöm aldrig mig.

9

Båten lämnar skeppet genast,
Sedan gossen hunnit med,
Ingen tid var att förspilla,
Och nu skeppet sjunker ned,
Uti djupet liksom höres, arma
Arma moderns avskedsbön,
Om din mor du ej förgäter
Giver Gud dig nog din lön.
Slut.

Pluckans klagan.

1) att
Hon blicka in på en kyrkogård,

där står en grav och en minnensvård,
Och invid graven en flicka står,
En blomsterkrans pryder hennes hår.

2/

Hon ser mot graven med tårfylld blick,
En suck ifrån hennes hjärta gick,
Hon ser ~~mot~~ ^{på} graven och dignar ned,
Och tysta bönen till Herren ber.

3/

Ack Herman Herman du flytt från mig,
O Gud han vet vad jag saknar dig,
Du var den vännen som Gud mig gav,
Nu vilar du i den kalla grav.

4/

O Lästevind du mitt sällskap är,
Du vet såväl vem jag håller kär,
Du ej mera mig sorgja får,
Men hälsa hem till min älskade,

Slut.

Brusande väg.

1) Stormen ~~hör~~ ^{hört} sina vågorna brusar.

Snövit skummet vråkes mot land,
Nåarna skrika granarna susa,
Runt omkring stäcken invid strand,
Men invid hyddans dörr,
Står Anna liksom ock förr,
Låker med blicken brusande väg.

2/

Med tår i ögat sorgen hon klagar,
Ungdomens hopp ifrån mig har flytt,
Räknade bliva snart mina dagar
Glädjen för mig i sorg sig förflytt,
Har du då på villande hav,
Bådadt min älskades grav
Klagar hon sorgen brusande väg.

3/

Arvid såg kommer aldrig du åter,
Har du en mö i främmande land,
Jag vill ej tro det fastän jag gräter,
Att du har svikit kärlekens band,
Skynda, o skynda vändom
Och till din flicka vändom
Här till mig vännen brusande väg.

4)
Så hennes klagan föres av vinden,
Men vad är det en villa kanske,
Rödnaden stiger hastigt på kinden
Snövita seglen tror hon sig se,
Är det min älskade vän,
Som vänder åter igen,
Stilla mitt hjärta brussande väg.

5)
Timmarna skrida skeppet är nära,
Skummet yrar kring darrande bog,
Hur skall jag lyckan nu kunna bära,
Så en gång klagade hon och log,
Är det min käraste vän,
Som vänder åter igen,
Stilla mitt hjärta brussande väg.

Slut.

Den unga flickan.

1)
I ett uselt näste invid stranden,
Satt en liten fager ung blondin,
Hennes kinder voro såsom rosor,
Henne ögon voro himmelskt blå.

2)
Lacker var hon skapad utav dagen,
Hon fick plats uppå ett sveseri,
Mången blev i flickan helt bedragen,
Hon lät sig tjusas men gick ändå fri.

3)
Men då var det en ibland de många,
En som flickans heder rövat bort,
Först med guld och sen med pagra löften,
Stal han flickans heder inom kort.

4)
Flickan fader var för länge sedan,
Leglat ut på köljorna de blå,
Hennes moder var en fallen kvinna,
Som gick på gatan för att skaffa bröd.

5)
Ofta såg man henne sent om kvällen
Skymta fram vid lyktans matta sken,
Förd utav de djuriska begären,
Att skaffa sig en herre och ett rus.

6)
Flickans kungdom blev som inom mura,
Hennes liv fick en förtidlig grav,
Där att hon har låtit sig så narra,
Ove ove den flickans heder ~~satt~~ Slut.

11
Det var pua Fredriksberg.

Huske du vår skoletid
Huske du så nöje
Du var i en kjok vi,
afeg i strumpetroje
Alltid hållt vi fast vi to
Käre det var vill det,
Minns du den gången vi sto
Hallen av skoliden.
afeg döv efter vi tör rack,
Som förföljd av fandan,
Skutte av en rosenhåck,
Flyssed vi varanden,
Här föddes bland rosor härlighet,
Här kärndoms härlighet,
Det var pua Fredriksberg,
Det var i maj,
afeg fick en pie kär,
Och De va dej
Det var pua Fredriksberg,
Det var i maj.

2)

~~Huske det pappa var
i allena forend,~~

11
På Balliskan.

På Balliskan jag går så glad,
Med dig min vän i Malmö stad,
Här kommer folk från öst och väst,
Lill kallisk sommarfäst,
Härliga, kärliga Malmö mö,
Uppå din väg vill jag rasor strö,
Lilla Pernillo du tyssar meg
O vad jag älskar dej:

2)

Mitt hjärtas riv här är det liv,
Och många glada lidafördriv,
Och halter speglar sig i sjön,
Lå skönt i Malmö.
Härliga kärliga etc.

3)

Här spåkas englisck snacks dansk,

här språkas tysk parteras fransk,
Men blott din tjura skånska röst,
Kan ge mitt hjärta tröst,
Härliga, kärliga etc.

4)

På Baltiskan går allt galant,
Där får man se så mycket galant
Men grannast är att se ändå
I dina ögon blå.
Härliga kärliga etc.
Slut.

Vildandens klagan.

1)

Till nordliga landen vi kommo om våren,
Till vassen av stranden liksom och fordom
Li redde vårt bo uti kärlek och tro.

2)

På djupet av stranden vi sökte vår föda,
Och ingen på stranden vi sökte att röra,
Så fort gick en tid uti stillhet och frid.

3)

Om dagen vi summo i säven förbroligt,
I lungnande vattnet f vi hade så roligt,
Så snart våra små kunde följa oss två.

4)

En afton vi summo så tysta i säven,
Då plötsligt förnammo vi en båt där i säven,
En jägare stod han sökte vårt blod.

5)

Och strax på minuten det thök blixlande brinner,
Min maka är skuten hans hjärteblod rinner,
Jag manade dö till flykt mina små.

6)

Jag kan ej er följa på flykt eder ~~vår~~ svingen,
Jag själv måste döja den sårade vingen,
I djupet jag dök under blixlar och rök.

7)

En tid fick jag lida då såkte jag vil, ~~vi~~
Jag sökte och nära att finna mina kära,
Men aldrig ändå jag fanne mina små.

8)

I grö kalla dagar i kurliga kvällen,
Nu ensam jag kloger och minnes de ställen,

Då maken och jag byggde boet en dag.

9/

Då log emot livet nu skötes det kära,
Nåden det är att mördaren kära.

Allt straffas så häst^{hast} att sen mista allt.

Slut. Anna.

Lars Peter.

1)

På grevens gods Lar Peter i trasor syntes gå.

De greveliga svinen han vaktade uppå.

Av vem Lar Peter föddes av vem han var dock allt.

Han själv han visste intet blott att han frös och svält

2)

Och allt ved smutsigt hette de honom göra låt.

De fina grevens drängar han tjänade som slav.

I stallet fick han ligga fast kölden smalt i knut.

De hästar de hade täcken, men Larss hade ej enklut.

3)

Den enda som åt honom en blick av ömkan gav.

Var grevens yngsta dotter ett barn så himmeliskt skönt.

De kräseliga rälle som henne bjöds var dag.

Hon gömde dem åt Larss Peter så sjuk, så arm, så svag.

4)

Då började han att gråta men såg så hjärtans gott.

Uppå den lilla flickan som rodnade så smått.

En dag det nog han hända att jag kan ge igen.

Så här en röst mig viskat en röst från himmelen.

5)

Det var den första gången jag dina ögon såg.

Jag drömde då så mycket som aldrig kan stå in.

Jag drömde då så mycket som aldrig kan stå in.

Jag drömde O förlåt mig, jag drömde du var min.

6)

Varväl för denna gången ni ser mig ej så brätt.

Men räck mig lilla blomman som ni i handen bär.

Och flickan räckte blomman med hand så fin och spö.

Där jag den handen kyssa ja gärna munnen med.

7)

Ja Herre Gud i himlen visst har jag drämt det då.

Må öven och det andra i din fullbordade gå.

Så talade Larss Peter och som en pil ^{bleg} drog bort.

På greveliga godset han syntes ej så brätt.

8/ Men åtta år därefter kom där en vagn så grann,
Till slottets marmortrappa i vagnen satt en man,
Han syntes hög och kraftfull med bleko ålta drag,
Ty godset under klubban det skulle gå i drag.

9/ Han såg en blick i fönstret av en förgråten mö,
Då breder sig en rodnad på hennes kind så röd,
Han bröder in i salen auktionen börjar gå,
Han bjuder dubbla summan här ligger pångår

10/ Så gick han in till greven som så förbrorrad satt,
Behåll ert gods min herre men häls på präken allt,
Här börjar han allt stamma, men häls på präken allt,
Bland skatter uti världen är hon min högsta st.

11/ I alla år varit uti Kaliforniens land
Omsamt millioner för hennes godhets skull,
Föraktad och förskuten som jag av alla var,
Gav hon mig enda bröstet nu råddlar hon singlar,

12/ Sen gick han in i salen, men greven fattar mod,

Uti densamma salen där snart ett bröllop stod,
Så vigdes de tillbrammande barndomsvänner två,
Och man kan noggrant finna att Gud har ställt det så,
Slut.

Skärgårds sång.

1/ På Bohusläns kuster bland klippor så grö,
Där ser man en grav med ett ankare på,
Den saknar ^{allt} kläddel av blommer och band,
Dess prydnad består utav havskum och sand,

2/ Men sagan om den som i groven är gömd,
Av fiskarbefolkningen icke är glömd,
Om tiden den ej har mitt minne förstört,
Till jag den berättat som jag har den hört,

3/ Bland åldriga granar som våta på strand,
Där ser man en fiskare flicka ibland,
Hon satt där så ensam med hand under kind,
Och lysnade tankfullt till susande vind,

4) Hon suckade ofta hur smärtsamt det är,
Att så vara skild ifrån den man har kär,
O svara mig köja på brusande hav,
Lär finnes min älskling såg är han i grav.

5) Eller har han mig glömt och sig tagit en ann.
O Gud denna tanke kan ej vara sann,
Han svor mig ju trohet förrän han for bort,
Och lovade komma igen inom kort.

6) Han sade ju och när jag kommer i land,
Jag skriver till dig där på kan du va' sann.
Men obrig en rad jag ifrån honom jag fått,
Fast trenne är redan den dagen förgått.

7) Försvunnen all lycka försvunnen all frid,
Försvunnen all kärlekens lyckliga tid,
Den flydde som en dröm jag står ensam och arm,
Den tid då jag drömde om kärlek så varm.

8) Då löser hon sakta sitt böljande hår,
Och sedan hon neder till havsstranden går.

Där viskar hon sakta sin älskades namn,
Och sjunker sen neder i böljornas fann.

9) En kort tid därefter då flickan försvann,
Men liket av henne i böljorna fann.
Sen gick hon sin grav invid grenarnas fot,
Där vilar hon trygg ^{ifrån stormens hot.} ~~invid~~ grenarnas fot.

10) En sjöman där kom ifrån brusande hav,
Lät resa ett ankare på hennes grav,
På ankaret lät han hugga in dessa ord,
Här vilar den flicka jag älskat på jord.

11) ^{Kattegats}
Men ~~kattegats~~ böljor de slumra också,
Lid foten av graven från år och till år,
Men sagan av den som i graven är gömd,
Av fiskarbefolkningen icke är glömd.

^{Shut.}
Köken Fagerskölds klagosång.

12) Ut i en mörk och dyster säll,
Ett år förflöt min julekväll,
Jag tänkte då på de flydda dagar,
Då jag som drötning hyllet var.

2)
Min fångkost jag ej kloga mo,
Den kunde hava räckt till för to,
I så fall led jag ju ingen nöd,
Med tårar vätte jag mitt bröd.

3)
Mitt & möblemang är en trebent stol,
En ekeplanka mitt julebord,
I taket lyser en lampas matt,
Som tydde för mig att det var ^{matt} matt.

Ej någon stjärna där lyste in,
För att upplysa mitt mörka sinn.
Jag tänkte mörkt är för kropp och själ,
Gud hjälp mig armo syndebrål.

5)
Ty matton skyltar vist ej för mig,
Ej solen skiner mer för mig,
Ty kvinnans värde ej mer jag får
Och aldrig läkas mina sår.

6)
Jag har förärkat min kvinnorätt,
Min sköld är fläckad min höga ätt,
Och häktad sitter jag för ett brott,
Som bastän skylbl jag ej begått.

7)
Nu Evert har jag nu och fått slut,
Jag detta anade långt förut.
När mino planer misslyckades mig,
Så vill han ej hava mig.

8)
O Evert, Evert jag älskar dig,
Fast du så grymt har bedragit mig,
Fast jag nu sitter ^{för din skull} ~~fäktad~~ ^{för din skull} färd,
Bliv du mig alltid lika kär.

9)
Nu nöd vår son Herren tagit har,
Han slipper skämmas för mor och far,
Förväl nu Evert du är mig fri,
För du jo har ej räkas vi.

10)
Nu får jag sluta min klagosång,
Mitt fångelse tar väl slut en gång,
Sök ja det nu har förändrat sig,
Som fågeln en gång går jag fri.

Slut.

Men dock är jag lika förujd med
min lott, som själwaste påven i Rom.
Men dock är jag lika förujd med min lott, som själwaste påven
i Rom.

~~My... minnas vider - men jag far~~

Ech aldrig läkas mina sår.

6) Jag har förärket min kvinnorätt,
Min sköld är fläckad min höga ätt,
Ech häktad sitter jag för ett brott,
Som fastän skyld jag ej begått.